

[Rytter.]

lægger her Magten eet Sted og Ansvar et helt andet Sted. Det er let nok at sige, at Politidirektøren skal have Ansvar inden for Politietaten, men naar det ikke er ham selv, der skal antage Tjenestemændene, forekommer det mig meget uheldigt at opstille en saa skarp Regel. I Spørgsmaal om Ansættelser, Forfremmelser o. s. v. forekommer det mig rimeligt, at det er Politidirektørens og Politimestrenes Indstilling, der er afgørende, men saaledes skal det ikke være, Magten og Ansvar kommer ikke til at følges ad. Mit Parti kan derfor ikke tiltræde Lovforslaget, men maa gaa imod det.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (V. Buhl) mente, at man vilde sikre Ro og Orden ved at gennemføre dette Lovforslag. Det tror jeg ikke. Roen og Ordenen vil man kunne opretholde uden at faa Loven, men jeg er bange for, at den vil medføre det modsatte. Jeg har aldrig nogen Sinde mærket, at der, som det ærede Medlem sagde, har været Utilfredshed med Politiets Tjenestemænd, fordi de kom til Steder, hvor de ikke var ansat. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at de jo egentlig ikke havde lovligt Ærinde der. Jeg har, som sagt, aldrig mærket nogen Utilfredshed, uagtet jeg flere Gange har været med til at dirigere Politimænd til forskellige Steder. Jeg har tværtimod nærmest opfattet det saaledes, at der var Tilfredshed med, at det var Folk, som stod uden for det hjemlige, der fik med Sagen at gøre. Det har i alt Fald virket heldigt. Politiet har i de Tilfælde optraadt paa en rolig, besindig og loyal Maade, og det er jo det, vi alle maa ønske.

Vi er selvfølgelig Tilhængere af Simplifikation paa ethvert Omraade, derfor ogsaa paa dette Omraade, men vi tror, at Lovforslagets Gennemførelse saa langt fra vil medføre en Simplifikation. Vi er af den Overbevisning, at Loven i Løbet af kort Tid vil vise sig umulig at anvende, og derfor undrer det mig ikke, at de to ærede socialdemokratiske Ordførere allerede nu syntes at forberede den følgende Lovgivning, hvis den her foreslaede skulde vise sig ikke at være tilstrækkelig. Man siger: naa, ja, maaske medfører den Ulemper, men saa maa man se Tiden an, saa maa man prøve sig frem, og saa kan man vedtage en ny Lov. Allerede nu begynder man saa smaat at antyde, hvad vi saa skal over til. Vi skal, hvis det foreslaede viser sig at være upraktisk, over til et rent Enhedspoliti, Statspoliti eller, om man vil udtrykke det paa en mere moderne Maade, en ren Politistat. Jeg tror, dette

er en uheldig Udvikling, og jeg tror, at vi i vor Generation nødig vil være med til at leve i en Politistat, men jeg er bange for, at det bliver Enden paa det.

Det er fra socialdemokratisk Side antydet, at Lovforslagene skal i Udvalg, og jeg vil ogsaa finde det heldigt, at Forslagene gaar i Udvalg, idet der bl. a. er forskellige Lønsørgsmaal, som jeg ikke forstaar, og som vi kan faa forklaret der. Jeg har paa Fornemmelsen — men det kan være, jeg tager fejl —, at der er forskellige Placeringer, som ikke er holdbare, set i Forhold til den Stilling, som de paagældende nu har. Jeg har ligeledes paa Fornemmelsen, at visse Forfremmelser vil være ensbetydende med Tilbagegang i Lønninger, f. Eks. naar det drejer sig om Kommissærer. Det er selvfølgelig ikke Meningen fra nogen Side, saa hvis det altsaa skulde vise sig at være Tilfældet, maa vi vel kunne opnaa at faa det ændret.

Ved denne nye Politiorde laves der den mest afgørende Vægt paa, at de Folk, der udnævnes, er politimæssigt uddannede. Dette sker navnlig med Efterforskning af Forbrydelser for Øje. Jeg tror, det er en uheldig Udvikling. Den Udvikling er rigtig, naar det drejer sig om København og om de større Provinsbyer, men paa Landet er det helt andre Egenskaber, man kræver og bør kræve, og som en Politimester bør være i Besiddelse af. Der er det Evnen til at omgaas Befolkningen, Evnen til at skaffe sig Befolkningens Tillid, det kommer an paa, og de behøver ikke at være dygtige Opdagere eller dygtige Forhørmænd, eller hvad det nu er, der kræves, naar det gælder om at efterspore Forbrydelser.

Vi kan fra vor Side ikke tiltræde Lovforslaget, men vi er selvfølgelig villige til i Udvalget, hvis der skulde vise sig — hvad jeg altsaa har paa Fornemmelsen — at være Ulemper forbundet med den foreslaede Ordning, at være med til at søge at faa disse Ulemper fjernet. Men ved den endelige Afstemning her i Tinget vil jeg tilraade Medlemmerne at stemme imod Forslaget, medmindre den højtærede Justitsminister som saa ofte før vil give mig en Cadeau og gaa bort fra selve Princippet. Hvis det kunde tænkes, kunde det være, vi kunde opnaa absolut Enighed.

C. J. F. Sven: For ikke at hensætte den højtærede Justitsminister i Spænding om, hvorledes mit Parti ser paa det foreliggende Lovforslag, skal jeg straks erklære, at vi er enige i den Konklusion, som den ærede sidste Taler fremsatte. Heller ikke vi